

Savremeni nadničari - radnici na lizing bez prave zaštite

<http://rs.n1info.com/a144739/Biznis/Radnici-na-lizing-bez-pravne-zastite.html>

Sve više domaćih kompanija iznajmljuje radnike, pri čemu rad agencija za zapošljavanje nije regulisan zakonom, što poslodavci obilato koriste. Dok čekaju da im država uredi status, radnike usled velike nezaposlenosti teši to što imaju bilo kakav posao.

Ide na četiri točka i može na lizing - nije teško pogoditi o kome je reč. Ali, znate li koja to roba, po istom principu, ide daleko bolje na srpskom tržištu? Evo pomoći - hoda na dve noge.

Reč je o takozvanim radnicima na lizing, koji posao dobijaju preko agencija, koje ih kompanijama uz proviziju iznajme. Prema najnovijim podacima ministarstva rada u Srbiji ih ima između 50 i 70 hiljada, dok sindikati spekuliraju sa brojkom od 100 hiljada. Neretko je reč o građevinskim i radnicima obezbeđenja. Plaća ih agencija i to do 30 odsto manje od stalno zaposlenih u firmi za koju rade. Zbog mršave pravne zaštite, godišnji odmor im zavisi od volje poslodavca i ne mogu kreditno da se zaduže.

Eto i paradoksa: ovaj način eksploatacije je legalan, jer ga nijedan akt ne reguliše ili zabranjuje. **Asocijacija slobodnih i nezavisnih sindikata jedina je 2014. predlagala da se posao na lizing uredi tada donetim Zakonom o radu - ali za to nije bilo sluha.**

"I ono što je naročito opasno je što jednom društvu kao što je srpsko društvo sa ogromnom stopom nezaposlenosti pretila velika opasnost da ovaj oblik zapošljavanja postane dominantan", smatra Ranka Savić iz Asocijacije slobodnih i nezavisnih sindikata.

Hitno je potrebno radnicima na lizing dati prava na godišnji odmor, te zaštititi ih od povrede i diskriminacije na radu dodajući poznavaoци prilika, ali i upozoravaju: ne postoji jasna predstava šta

vlada radi po pitanju statusa radnika, pogotovo imajući u vidu da je njen šef nedavno u Londonu rekao da Srbija želi da bude nova Kina na Balkanu.

"Da li je on mislio da mi želimo da budemo jedna velika platforma za proizvodnju, da li je mislio da ćemo imati konkurentne niske plate, da li je mislio da ćemo dozvoljavati da prava radnika budu kršena? To je

veliko pitanje. Drugo pitanje, mi moramo da kažemo da ni Evropska komisija, bez obzira što mi vidimo da se u velikoj meri krše prava radnika, ne obraća neku veliku pažnju u svom izveštaju na to pitanje", kaže novinarka i istraživač Tanja Jakobi.

U Libertartarijanskom klubu misle da unajmljivanje radnika ne treba ukidati, već regulisati. Tvrde: zapošljavanje preko agencije može biti dobro za radnike, ali i poslodavce početnike.

"Tako da je ovo rešenje, jedno od rešenja u kojem smanjuje rizik za pokretanje novih poslova ili za njihovo proširenje dok se oni ne ustale. Tako da mislim da ne treba posmatrati stvari crno belo, jednostrano, potpuno podržavati ili potpuno nešto osporavati, nego jednostavno treba shvatiti da je to realnost ekonomije u 21. veku da se ide ka što većoj fleksibilizaciji svih oblika rada", smatra Mihailo Gajić, LIBEK.

Iz ministarstva rada od 2014. samo najave, bez vremenskih odrednica. Uveravaju: u pripremi je Zakon o posebnim agencijama za lizing u skladu sa međunarodnim pravom. Crna Gora i Hrvatska već su regulisale tu oblast.

Čekajući bolji život - političari obećavaju, plate miruju

Kada će nam biti bolje? Jedan bivši ministar u Vladi Srbije čak je i objavio knjigu sa tim naslovom. Građani, ipak, na boljitak i dalje čekaju. Plate u Srbiji nisu na zavidnom nivou. Prosek je oko 350 evra, ali mnogo je onih koji rade za minimalac ili tek koju hiljadu dinara više.

Živećemo bolje, kada - ne zna se precizan datum. Čekajući bolji život, građanima obećanja davali su svi, dok su se rokovi iz godine u godinu samo pomerali.

U 2016. aktuelna ekonomska situacija ne obećava. Ne obećavaju ni plate u privatnom sektoru, jer se privreda bori da preživi, dok mnogo privatnika ima ozbiljne teškoće u poslovanju.

"Teško je u situaciji gde je privredni rast gotovo simboličan – 0,7 odsto, očekivati povećanje plata. To nije moguće. Da bi privatnik povećao platu zaposlenima, on mora da poveća svoje prihode i mora da mu poslovanje dramatično ide napred, da bi on povećao plate", objašnjava urednica magazina Nova ekonomija Biljana Stepanović.

Dok jedva opstaju, privrednicima ni na kraj pameti nije povećanje plata radnicima - tvrdi prvi čovek Asocijacije malih i srednjih preduzeća i dodaje "kad državi bude bolje, biće i našim radnicima".

"Mi imamo oko 410 fiskalnih i parafiskalnih nameta, znači svako ministarstvo, agencija, javna preduzeća, državni organi, ustanove, uvode razne fiskalne i parafiskalne namete koje mi moramo da plaćamo. Plaćajući to - mi nemamo prostora da podižemo plate našim zaposlenima. Znači, problem je u državi, ne u nama", kaže Zoran Vujović iz Asocijacije malih i srednjih preduzeća i preduzetnika.

Za njih je, međutim, važno i koliko će građani kupovati, odnosno trošiti. Prognoze predviđaju porast potrošačke tražnje od tek 2-3 odsto.

"U interesu bi bilo privrede inače, da plate budu značajno veće, ali one su sa druge strane limitirane našim proizvodnim mogućnostima. Mi nažalost imamo u toj meri razvijenu privredu, koja može da daje takve plate kakve daje", navodi predsednik Unije

potrošača Srbije Nebojša Atanacković.

Iz ugla sindikata - povećanje plata je realno očekivanje. Ali, na putu od očekivanja do ostvarenja, postoji jedan problem i on, smatraju sindikalci, ne leži isključivo u domaćoj ekonomiji.

"Teška je neka politička, društvena i ekonomska situacija, ne samo u Srbiji, nego i u Evropi i u svetu, ona se već godinama, obrazlaže kao jedini način da se uskraćuje povećanje zarada. Mi u sindikatu smatramo da je neko sa strane, izvan ove zemlje, odlučio da nivo minimalne cene rada u Srbiji dugo bude jedan evro", rekao je Duško Vuković iz Saveza samostalnih sindikata Srbije.

Bitka sa državom ili vremenom. Kada će u Srbiji biti bolje - jednačina sa više nepoznatih, bez konkretnog roka da se do rešenja i dođe.

ПОЛИТИКА

Predizborna sindikalna apatija

Nijedno udruženje sindikata zasad neće učestvovati na izborima, a po svoj prilici – ni podržati neku od lista

Odlukom da ne učestvuju na predstojećim izborima, Udruženi sindikati Srbije „Sloga” pridružili su se političkoj apatiji, koja, čini se, vlada među sindikalnim organizacijama. **O tome svedoči prethodna najava Asocijacije slobodnih i nezavisnih sindikata (ASNS) da takođe neće podržati nijednog učesnika izborne trke**, a očekuje se da istu odluku donesu i Savez samostalnih sindikata Srbije (SSSS) i Ujedinjeni granski sindikati „Nezavisnost”.

Za razliku od izbornog ciklusa 2014, kad su bili na listi Demokratske stranke i ušli u parlament, iz „Sloge” su juče oglasili da neće ulaziti u izbornu trku ni na čijoj listi, ali ni samostalno. O eventualnoj podršci nekoj od političkih opcija, dodaju u saopštenju, daće konačno mišljenje u finišu izborne kampanje.

Odluku da ne učestvuju, kako kažu u „Slozi”, doneli su nakon mnogobrojnih razgovora sa gotovo svim opozicionim strankama i koalicijama, posle kojih su zaključili da političari „ne žele da i radnik učestvuje u izradi zakona koji se njega tiče, već samo da bude tretiran kao glasački alat za njihovo političko uhlebljenje na teret svih građana”.

„Dovoljno je pogledati izborne liste i uveriti se koliko je njih koji žive od svog znoja i rada, a koliko onih kojima je čitav život zanimanje politika”, zaključuje se u saopštenju.

Na izborima neće učestvovati ni ASNS, koji je godinama podržavao Liberalno-demokratsku partiju i čija je predsednica Ranka Savić bila poslanik sa liste LDP-a od 2012. do 2014. godine. Sada sa tom strankom i njenim koalicionim partnerima nisu uspeli da nađu zajednički jezik, a za razliku od kolega iz „Sloge”, kategorički odbijaju i da podrže bilo koju listu.

„ASNS je odbio ponudu LDP-a da njegovi predstavnici budu na izbornoj listi koalicije LDP, SDS, LSV. Posle političkog rijalitija koji se desio na zajedničkom sastanku opozicionih partija i nevladinog sektora, jasno je da svakodnevni problemi, težak život, ponižavajući položaj radnika, otpuštanja... nisu teme u odnosu na izbornu kombinatoriku i želju za komfornim uhlebljenjem u srpskom parlamentu”, naveli su iz ovog sindikalnog udruženja.

Predsednik UGS „Nezavisnost” Branislav Čanak kaže za naš list da im niko od stranaka nije nudio saradnju, a i da jeste, naš sagovornik nije siguran šta bi mogli da im ponude.

„Da bi nam ponudili nešto što je uverljivo, morali bi da nam se obraćaju i između dva izborna ciklusa. Ali, stranke ne zanima kako živimo u tom periodu jer je kod nas posle raspada SFRJ prekinuta tradicija saradnje sindikata i partija kakva postoji u mnogim evropskim zemljama”, obrazložio je Čanak zašto „Nezavisnost”, kao ni prethodnih godina, neće podržati nikoga.

Očekuje se da sličnu odluku ozvaniči i SSSS, čiji čelnici mesecima najavljuju da učešće njihovih predstavnika na nekoj izbornoj listi „ne dolazi u obzir”, kako je još u februaru izjavio predsednik SSSS-a Ljubisav Orbović.

On je tada medijima iskazao uverenje da ova organizacija neće ni pružiti podršku nijednoj političkoj stranci, jer je ni do sada nije pružala. Isto je pre nekoliko dana za „Danas” ponovio i potpredsednik SSSS-a Duško Vuković, kritikujući aktuelnu vladu zbog zakona o radu i penzionom osiguranju.

Suton kragujevačkog novinarstva

Zaposleni u privatizovanom RTV Kragujevcu su u poslednjih pet meseci primili samo jednu platu, portal „Šumadijapres” je posle šest godina prestao sa radom, a zbog tankog budžeta svojih medija, pojedini dopisnici se odnedavno oglašavaju iz stanova

U gradu u kome je pre skoro dva veka Dimitrije Davidović, ustavotvorac, upalio svetlo srpske žurnalistike, danas se gase medijske sijalice. Ogorčeni što su za poslednjih pet meseci primili samo jednu platu, novinari privatizovane Radio-televizije Kragujevac u sredu su stupili u generalni štrajk. Sindikat i rukovodstvo ove nekada ugledne medijske kuće nisu uspeli da se dogovore ni oko minimuma rada, pa se, umesto programa, na TV kanalu vidi samo znak firme, dok se na radiju emituje muzika, uz čitanje vesti u uobičajenim terminima. Štrajk u RTK bio je neminovan i novinari su ga dugo najavljivali. Oni su poslednju crkavicu primili početkom februara, kada im je isplaćena nazoviplata za novembar 2015.

Od 70 zaposlenih u RTK, u štrajku je njih 60. Umorni od svega, podršku esnafskih udruženja, UNS-a i NUNS-a samo su primili k znanju.

Vlasnik ove medijske kuće, kruševački biznismen Radoica Milosavljević, obećao je isplatu zarada „čim grad ispuni svoje obaveze” prema RTK. O kakvim je obavezama reč, nismo uspeli da saznamo, ali je izvesno da ova medijska kuća od

lokalne samouprave, bar u skorije vreme, neće dobiti ni dinar. RTK više nije „narodna“ imovina, nego privatna, a iz grada se niko ne oglašava ni o pitanju konkursa za sufinansiranje medijskih projekata koji je odavno trebalo da bude raspisan.

Osim RTK, koji je pazario za 85.500 evra, u rukama Milosavljevića se prošle godine našlo još šest medijskih kuća: TV Pančevo, TV Pirot, TV Požega, „Centar za informisanje“ u Novom Kneževcu, TV Brus i „Caribrod“ iz Dimitrovgrada. Kakva li će biti njihova sudbina, kad za RTK nije imao novca ni do izbora!?

Nekoliko dana pre protesta zaposlenih u RTK, sa radom je prestao poznati regionalni internet portal „Šumadijapres“, koji je osnovao pokojni Branislav Cole Kovačević, jedan od vođa protesta protiv Miloševićevog režima.

Opraštajući se od publike koja je šest godina pratila rad ovog portala, glavna i odgovorna urednica Ljiljana Palibrk je između ostalog navela: „Nažalost, na strani sa argumentima 'za' nastavak rada ostali su samo razlozi emotivne prirode. Na onoj drugoj, spisak je poduži – od finansijskih problema koji se više ne mogu rešavati čak ni ličnim zaduživanjem, preko brojnih vidljivih i nevidljivih prepreka koje obesmišljavaju ionako enorman napor da radimo poštujući zakone i pravila profesije, i koje uporno opstaju i postaju čak i veće, do suštinski važnog pitanja smisla koje u atmosferi opšteg pristajanja na primitivizam i podsticanje istog, ostaje bez odgovora.“

Ovaj lament nad profesijom i sudbinom tridesetak novinara koji su radili za „Šumadijapres“ ostao je bez odjeka u široj javnosti.

Petnaestak radio-stanica u Kragujevcu još rade. Reč je, uglavnom, o komercijalnim medijima. Nekima od njih, iz senke, upravljaju gradski političari, a TV Kanal 9 i nedeljnik „Kragujevačke“ ne skrivaju svoju naklonost prema opoziciji koju čine Demokratska stranka i Zajedno za Šumadiju bivšeg gradonačelnika Veroljuba Stevanovića. Sa štrajkom u RTK naprednjaci su ostali bez „signala“.

Zbog tankog budžeta nacionalnih medija, neki kragujevački dopisnici se odnedavno oglašavaju iz stanova, a pojedini su primorani da izveštavaju iz podruma, da ne bi kidali živce ukućanima.

ISTRAŽUJEMO Kad će nam biti bolje? Između obećanja političara i realnosti

Iako političari već godinama obećavaju da je bolji život tu iza ćoška, računica Fiskalnog saveta kaže da teško možemo da „izađemo na zelenu granu“ pre 2019. godine.

- Za visok i trajan rast BDP potreban je rast privatne potrošnje od najmanje 1,5 odsto, a njemu mora da prethodi nekoliko godina rasta investicija i izvoza. Budući da takva promena neće moći da se desi pre 2018. a verovatno ni tada, to ujedno daje odgovor na pitanje kada je najranije moguće očekivati prvi značajniji rast privrede Srbije. Čak i kada bi se, nekim slučajem, povećanjem državne i privatne potrošnje, visoki rast ostvario pre 2018, on bi bio privremen i veoma opasan - ocenio je Pavle Petrović, predsednik Fiskalnog saveta.

Sporiji od ostalih

Privredni rast Srbije u 2015. od oko 0,8 odsto, kao i očekivani rast u 2016. od 1,8 odsto sporiji su u odnosu na sve druge uporedive zemlje Centralne i Istočne Evrope. Da bi se uspostavio visok i održiv rast, što vodi boljem životu građana, ključne su investicije koje su sa rastom od 10 odsto u prošloj godini zabeležile dobar trend. Zbog toga, kako ocenjuju u Fiskalnom savetu, Vlada mora da unapredi efikasnost sudstva, da ubrza izdavanja dozvola, ukloni administrativne barijere za investiranje, ali i da spreči korupciju, završi privatizaciju državnih preduzeća... Takva politika, koja zahteva određeno vreme, vodila bi povećanju izvoza, zaposlenosti, potrošnje i na kraju standarda građana.

- Bolji život, a da se to stvarno i oseti, desiće se kad uspemo tri-četiri godine zaredom da ostvarimo stope rasta društvenog proizvoda od tri i više odsto. Onda će biti prostora i za nešto osetniji rast zapošljavanja, plata i penzija - složio se i ekonomista prof. dr Mihailo Crnobrnja.

Niko ne zna...

Ugledni ekonomisti u regionu nemaju predstavu o tome da li će građanima u Srbiji biti bolje 2017, kako je pre godinu i po dana procenio MMF, ili već ove godine kako je tada najavio premijer Vučić. Jedan od razloga za to, kako navode, jeste činjenica da su i iz Nemanjine 11 dolazile različite procene (vidi okvir).

Slovenački profesor u penziji Joža Mencinger kaže za „Blic“ da odgovor na to pitanje „jednostavno ne zna“, ali da ga ne znaju ni oni koji bi trebalo.

- Verujem da to i niko osim Vlade, koja misli da zna, u stvari ne zna - rekao je Mencinger za „Blic“.

Ništa više nije nam znao reći ni Mojmir Mrak, profesor za međunarodne odnose na Ekonomskom fakultetu u Ljubljani.

Glavni i odgovorni urednik nedeljnika NIN Milan Čulibrk smatra da su sve vlade u Srbiji dosledne u tome da svake godine bolju budućnost pomeraju za narednu godinu.

- I nijedna vlada ih nije ispunila. Samo u poslednje četiri godine, dok čekamo bolji život, realna prosečna plata u Srbiji smanjena je za 3,8 odsto, dok su prosečne penzije skresane za 12,3 odsto. Ništa bolje nije bilo ni u vreme Cvetkovića. Iako je njegova vlada povećala penzije za 10 odsto, one su tokom njegovog mandata smanjene sa 217 na 198 evra. Premijeri Dačić i Vučić nastavili su istim putem, pa su u 2015.

prosečna primanja najstarijih smanjena za još 10 evra - ocenjuje Čulibrk za „Blic“ i nastavlja u šaljivom tonu.

Sve za izbore

- Uveren sam da će se u Srbiji najbolje živeti u narednih pet nedelja, tačno do 20 časova 24. aprila. Dok se ne zatvore birališta i ne okončaju vanredni izbori. Do tada će se svakog dana otvarati nove fabrike i radna mesta, nezaposlenost će padati, kurs i cene će mirovati, a bar do juna, dok se Misija MMF ponovo ne vrati u Beograd, nije isključeno ni da će neko obećati i povećanje plata i penzija. A kad prođu izbori, sve će se nastaviti po starom - tvrdi Čulibrk i napominje da nas je Cvetković, uključujući i vikende i praznike, zaduživao 4,7 miliona evra dnevno, Dačić rekordnih osam miliona, a Vučić 6,86 miliona evra. I to je još jedan razlog zašto nam u dogledno vreme i ne može biti bolje.

Nikolić: Obarati i dinar

Ekonomista Goran Nikolić kaže da do boljeg života nije lak put i da je on moguć samo uz povećanje javnih investicija ili uz depresijaciju kursa.

- Evro bi u odnosu na dinar trebalo godišnje da raste oko pet odsto. Tako bi prosečan odnos dinar-evro u 2017. bio oko 130 dinara - ocenio je Nikolić za „Blic“.

KUPCI „GALENIKE” TVRDE PAZAR Stranci traže da cene lekova prate kurs evra

Velike svetske kompanije zainteresovane za kupovinu „Galenike“ traže od Vlade nova pravila na farmaceutskom tržištu u Srbiji da bi rad zemunske fabrike lekova bio olakšan, saznaje „Blic“.

Javni poziv za prodaju „Galenike“ biće objavljen u naredne dve nedelje, a zainteresovane kompanije već su počele da tvrde pazar.

Kako saznajemo, neki od kupaca zahtevali su u Nemanjinoj 11 da im se olakša položaj u Srbiji u slučaju da kupe „Galeniku“, kako se ne bi suočavale sa sadašnjim problemima koje trpe domaće farmaceutske fabrike.

- Potencijalni igrači bili su vrlo zainteresovani za pravila i zakone na domaćem tržištu lekova. Nikako ne mogu da se pomire sa činjenicom da su uvoznici lekova u Srbiji oslobođeni carina, dok se na uvoz sirovina plaća minimalna carina od jedan odsto. Negodovali su i što cena lekova, koje inače kontroliše država i utvrđuje u skladu sa cenama u referentnim zemljama, ne prati kretanje kursa koji je u Srbiji u poslednjih godina prilično turbulentan. Kada je u pitanju postupak za odobravanje

carinskih kontingenata, oštro su protiv dugih, sporih i često nedovoljno efikasnih administrativnih procedura zbog kojih negoduju srpske kompanije - kaže izvor „Blica“.

Kako je „Blic“ nedavno pisao, za strateško partnerstvo sa „Galenikom“, čija sudbina mora da bude rešena do 31. maja ove godine, zainteresovane su četiri velike svetske kompanije. Nezvanično se može čuti da bi „Galeniku“ pod svoje okrilje hteli i pojedini regionalni igrači.

Anand Ijer, generalni menadžer američke kompanije „Pari Biomedical“, posetio je zemunsku fabriku pre oko dva meseca. Četvoročlanu delegaciju interesovala je proizvodnja „Galenike“, ali i stanje farmaceutske industrije u Srbiji.

Reč je o kompaniji koja bi u „Galeniku“ unela obrtni kapital. Promet bi hteli da povećaju tri puta, sa 50 miliona evra na 150 miliona godišnje.

„Galeniku“ je zbog strateškog partnerstva u avgustu posetila i delegacija kompanije „Piquir“ iz Bazela. U „Galenici“ su prethodno bili menadžeri arapskog „Džulfara“, vodećeg proizvođača insulina u Africi i Aziji.

„Galeniku“ su u februaru prošle godine posetili i čelnici palestinske kompanije „Pharma Care PLC“.

Rusija donosi 15 miliona evra

„Galenika“ je u 2015. godini prodala šest odsto više lekova nego u 2014. Ove godine menadžment očekuje još bolje rezultate zahvaljujući desetak registracija lekova u Rusiji, što će im godišnje donositi 15 miliona evra.

"SAN O 2.000 EVRA" Istraživali smo koliko novca je potrebno za PRISTOJAN ŽIVOT

Pristojnost u Srbiji nema veze sa skromnošću jer za pristojan život, bez odricanja, u četvoročlanoj porodici supružnici treba da zarađuju čak po 121.233 dinara.

Takav komfor sebi trenutno može da priušti tek svaki 17. zaposleni u Srbiji i nijedan penzioner! Svi ostali žive ispod granice pristojnog života. Ne odlaze na zimovanja, letovanja, u bioskop, restorane.

Nezvanične procene, jer precizan podatak nema nijedna institucija, kažu da u Srbiji tek nešto više od 100.000 zaposlenih zarađuje više od 120.000 dinara, što je tek 5,8 odsto ukupnog broja građana koji imaju posao.

Po računici „Blica“, za pristojan život porodice, bez odricanja, ali i bez bahaćenja, oba roditelja bi mesečno morala da zarade ukupno 242.466 dinara, to jest svaki od njih skoro 1.000 evra. To znači da bi neko sa srpskom prosečnom platom od 40.443 dinara za pristojan život morao istovremeno da radi tri posla ili da tri meseca živi od vazduha kako bi četvrtog sebi priuštio malo „srpskog luksuza“.

Sa 2,9 miliona dinara godišnje, četvoročlana porodica sa dva đaka, osnovcem i srednjoškolcem, sebi može da priušti i zimovanje i letovanje, odlaske u bioskop, pozorište, da mesečno uštedi 100 evra, dva puta mesečno da ode u restoran na nedeljni ručak, deci da plati ekskurzije, ali i da istovremeno isplaćuje kredit za stan i automobil.

Tu su i troškovi za automobil, koji samo za gorivo u proseku dostignu 100 evra mesečno. Pod pristojnim životom podrazumeva se i da vaše dete ima sportske aktivnosti, da uči jezike i nosi novu, a ne generacijama nasleđivanu obuću i odeću.

Ova porodica ne letuje na Karibima, već u Grčkoj, ali u hotelu sa tri zvezdice. Ni skijaška destinacija nije ekskluzivna, već je domaća i podrazumeva najam apartmana, a ne pansioniski smeštaj.

ДНЕВНИК

Нико их не учи како да покрену сопствени бизнис

Четвртину незапослених у Србији, готово 190.000, чине млади до 30 година, а чак 62 одсто њих нема никакво радно искуство, што им знатно отежава проналажење посла.

Директор Националне службе за запошљавање Зоран Мартиновић објашњава да од укупног броја младих који су данас на евиденцији

незапослених, чак 116.484 не поседује никакво радно искуство.

– Још увек не можемо бити задовољни стањем на тржишту рада, имајући у виду податак да је поготово неповољан положај младих до 30 година старости, и не само њих – казао је Мартиновић. – Висок је проценат незапослених који имају мало шанси да се укључе на тржиште рада без додатних програма, обука или видова стручне праксе. Тим пре што је на евиденцији НСЗ-а више од 30 процената незапослених без квалификација или нискоквалификованих. То је висок проценат, а узроке треба тражити и у томе што велики број долази из формалног система образовања који не даје одговарајућа и применљива знања и вештине у односу на захтеве тржишта рада, као и што се велики број образује за занимања која су на тржишту рада суфицитарна. Такође, недовољан је и број нових радних места.

Један од начина да се незапослени млади преведу у свет рада, по оцени директорке Центра Приврене коморе Србије за едукацију Мирјане Ковачевић, јесте и радна пракса, која даје могућност да се сагледа колико су млади заправо спремни да самостало покрену неки посао и да ли себе виде у томе. Истраживања спроведена у претходном периоду показују да су послодавци у просеку ангажовали осморо младих на одређено време, троје на неодређено и нешто мање од троје на привременим и повременим пословима. Тај тренд је очекиван, имајући у виду да се млади често примају на пробни рад, да је потребно да буду додатно обучени у оквиру предузећа и да је део њих послодавцу потребан само повремено, и то у деловима године када постоји повећан обим посла. Такав начин уопшљавања младих у Србији је, по оцени стручњака, „европски” јер је у већини земаља ЕУ рад на одређено време доминантан облик уговорног односа на релацији послодавац–запослени.

Истраживање је, такође, показало и да је у Србији и даље преовлађујући начин запошљавања младих преко препоруке и познаника. Јавном оглашавању и тражењу запослених преко НСЗ-а прибегава се углавном када је потребно одређено стручно или занатско знање или да би се конкурисало за подршке при запошљавању. Велики број предузећа користи властиту базу података с биографијама потенцијалних кандидата за посао који су учествовали на претходним конкурсима али нису примљени. Уочено је и да су нискоквалификовани запослени међу младима примани углавном преко пријатеља и познаника и преко личне препоруке, а висококвалификовани претежно преко конкурса, уз детаљну проверу знања неопходног за обављање посла. Због „рупа” које у знању и квалификацијама имају млади, велики број послодаваца у Србији организује њихову обуку, управо да би прикрили недостатке у едукацији младих током претходног школовања. Едукација и исправљање недостатака код младих радника су због тога ставили у други план високософициране и напредне обуке које младе једног дана треба да претворе у врхунске менаџере, инжењере и искусне стручњаке, а без тога – тешко да они могу једног дана сами покренути сопствени бизнис.

Нити се школују, нити раде

Држава је одлучила да ово буде Година предузетништва и да се ради на афирмацији преузетничке филозофије, поготово код младих људи. Оцењује се да предузетништво запошљава младе, али пре тога је важно радити на стварању младих особа способних да покрену сопствени бизнис. Колико је то тежак и мукотрпан посао, којим нико осим државе неће и не може да се бави, осликава и чињеница коју је недавно изнео председник Привредне коморе Србије Марко Чадеж, да тренутно у Србији има око 150.000 младих између 15 и 24 године који нити се школују, нити раде.

Prosečna plata u regionu - evo gde je Srbija

Najveća prosečna plata u prošloj godini na prostoru bivše Jugoslavije isplaćena je u Sloveniji i iznosila je 1.004 evra, dok je najmanja bila u Srbiji 361 evro.

Za naredni mesec najavljeni su pregovori oko povećanja minimalne zarade u Srbiji, a trebalo bi da ona bude povećana sa 121 na 140 dinara po satu. Čulibrk, međutim, ne veruje da će biti postignuta saglasnost oko povećanja minimalne cene rada, bez obzira što je ona među najnižim u Evropi, jer smatra da na to poslodavci jednostavno neće pristati. „Pregovora je već bilo, ali se nikada nije postigao dogovor u korist radnika, tako da ne verujem da će ga ni ovoga puta biti. Uostalom, i da se poveća minimalac to ne znači da će ukupna prosečna plata u Srbiji na kraju godine biti veća, jer ona se ne povećava minimalcem već većim zaradama od onih koje su u javnom sektoru. Kako već sada dobar deo poslodavaca nastoji da zaposlenima isplaćuje minimalac, ne verujem da će uopšte pristatiti da on bude veći, a iako pristanu to neće doprineti većim prosečnim zaradama”, smatra Čulibrk.

Prosečna plata u Crnoj Gori prošle godine bila je 482, u Hrvatskoj 747, u Bosni i Hercegovini 422, a u Makedoniji 365 evra. Međutim, kada se pogleda rast prosečne plate u 2015, jasno je da je on najveći u Srbiji.

Naime, prosečna plata u Sloveniji prošle godine porasla je za svega 1,49 evra, u Hrvatskoj za 5,44, a kod nas za 34,77 evra, jer je Srbija u prošlu godinu ušla sa prosečnom platom od svega 326,42 evra.

Po oceni ekonomiste Milana Čulibrka, problem je u niskom standardu i nije dovoljno imati najveći rast plata u jednoj godini, ako se kreće sa najnižom osnovicom u komšiluku.

“Tačno je da samo mi imali najveće povećanje prosečne plate, ali ne sme se zaboraviti sa kakvim startom smo se u trku upustili. Ukoliko plate najbrže rastu u Srbiji, a i dalje su najniže u regionu, onda je jasno da imamo problem i da je on u ekonomskoj snazi i moći ove države, koja je najgora ekonomija, prema 10 bitnih indeksa, na prostoru bivše Jugoslavije. Kada se sve to zna, onda podaci o najmanjoj prosečnoj plati i najvećim njenim povećanjem istovremene ne može nikog da iznenadi”, kaže Čulibrk za “Dnevnik”.

On ukazuje na to da bi u Srbiji na prosečnu platu, kao što je to u svim drugim evropskim državama, trebalo da utiču veće plate u privredi, odnosno da bi one morale biti veće nego u javnom sektoru, ali da to izostaje.

“Srbija je jedna od retkih evropskih država u kojoj su plate zaposlenih u javnom sektoru veće nego u privatnom. To nigde nije slučaj. Preduzetnicima niko ne može određivati koliku će kome dati platu. Međutim, problem je što su plate u našoj privredi male ili se barem tako prikazuju – a to ulazi u prosek – jer radnici na papiru dobijaju minimalnu zaradu, ali im se deo daje na ruke”, kaže on.

“To je zato što onda poslodavac plaća poreze samo na minimalac i mnogo ih koristi tu mogućnost. Ipak, u osnovi je veliki problem to što je država dozvolila da i dalje zaposleni u javnom sektoru imaju značajno veće plate od onih koji rade u privatnom. S druge strane, privatnici koji dobro posluju, čija se produktivnost povećava, koji više zarađuju, trebalo bi da srazmerno tome povećaju i plate svojih zaposlenih a ne da svekoliki profit zadržavaju samo za sebe. Onda bi i ukupna prosečna plata bila veća, objašnjava Čulibrk.

On podseća na to da se Fiskalni savet Srbije, zarad nastavka finansijske konsolidacije države koja je tek započeta, zalaže da se plate u javnom sektoru zamrznu u naredne dve godine. S druge strane, privatni sektor bi, nasuprot tome, trebalo da poveća plate radnicima koji proizvode.

“Na kraju krajeva, Fiskalni savet i kada predlaže zamrzavanje plata u javnom sektoru, pre svega misli na održivost javnog duga Srbije. Zbog toga insistira da se udeo plata za javni sektor smanji u BDP-u. Jer, sve dok je taj udeo velik, javni dug Srbije nastaviće da raste. A ako se ništa ne promeni, procenjujem da ćemo već krajem ove godine preći 80 odsto BDP-a, što je granica koja se po međunarodnim standardima smatra granicom prezaduženosti neke zemlje”, ocenjuje Čulibrk.

S druge strane, ukoliko se sprovede najavljena racionalizacija javnog sektora i bez posla ostane oko 30.000 zaposlenih onda će, smatra Čulibrk, prosečna srpska plata za ovu godinu biti još manja.

“Srpska prosečna plata će pasti zato što će ostati bez prihoda 30.000 ljudi, odnosno toliko će plata biti manje u proseku, a da li će privatni sektor “usisati” toliki broj teško je poverovati. Pogotovo, što su

zaposleni u javnom sektoru i sada imali plate iznad proseka, pa su samim tim povećavali ukupnu prosečnu platu države”, zaključuje Čulibrk.

Položaj Romkinja i dalje nezavidan

Svakog marta aktivistkinje Romske ženske mreže okupljaju se oko zajedničkog cilja – da skrenu pažnju javnosti na položaj i probleme Romkinja u Srbiji. Đurđica Ergić iz Romske ženske mreže za RTS kaže da problem romkinja mora da bude rešen na adekvatan način.

Gostujući u Dnevniku RTS-a Đurđica Ergić je rekla da je martovska kampanja tradicionalna i da se sa ponosom ističe da kampanja već šest godina širom Srbije pokušava da skrene pažnju javnosti na problem koje Romkinje imaju.

"Punih šest godina 30 romskih organizacija u Srbiji organizuje niz aktivnosti, tokom mesec dana, od osmog marta, međunarodnog dana žena, do osmog aprila koji je dan Roma. To su važni datumi za nas i našu organizaciju", kaže Đurđica Ergić.

Ističe da se u ovom periodu trude da problem i pitanje Romkinja podigne na višu instancu i da dođe na vrh agende lokalnih samouprava. Kaže da se život odvija u lokalnim sredinama, da se organizuju radionice i okrugli stolovi gde se razgovara o aktivnostima.

"Danas je dan protiv rasizma organizacije i Romske organizacije organizuju javne marševe u sredinama i gradovima i skreću pažnju na pitanje Romkinja", dodaje Ergićeva.

Romsko žensko društvo ne može samo da rešava probleme, ističe Đurđica Ergić.

"Strateški planovi i mere koje država preuzima su izašle iz projekta civilnog društva. Imamo asistentkinje koje je država angažovala, imamo romske zdravstvene pedijatarke koje sada Ministarstvo zdravlja plaća, imamo koordinate u lokalnim samoupravama, to su mehanizmi kojima i civilo društvo i institucije rešavaju nagomilane probleme Romkinja", kaže Ergićeva.

Poruka koju Romska ženska mreža želi da prenese jeste da se svet menja, zajednica se menja, pa tako i Romkinje žele da se menjaju, i žele da svi ostali budu deo te promene.

Uz dinarske pozajmice – stres dužnika manji

Kamatne stope na zajmove u dinarima nastavljaju da padaju, pa se i udeo zaduženja i štednja u domaćoj valuti povećava. To je rezultat snižavanja referentne kamatne stope Narodne banke Srbije koje komercijalne banke prate, ali nedovoljno, veruju stručnjaci.

Nema dužnika koji se raduje pozivu bankara. Osim kada ga obaveštava o manjoj kamati i nižoj mesečnoj rati kredita. Jeftinijom ponudom i u dinarima, komercijalne banke prate trend koji diktira Centralna.

NBS je od maja 2013. snizila referentnu kamatnu stopu za sedam i po procentnih poena.

Kamate kod komercijalnih banaka otada su niže, neretko i jednocifrene, a udeo zaduženja građana u dinarima veći je za oko četiri odsto.

Sa stabilnom inflacijom, uz dinarske pozajmice - stres dužnika je manji.

"Sve je veći iznos kredita sa fiksnom kamatnom stopom tako da praktično ne zavisite od kolebanja ni na međunarodnom ni na domaćem tržištu, što sve indirektno ima uticaj na povećanje tražnje za dinarskom valutom i samim tim smanjenje pritiska na devizno tržište", kaže Petar Sekulić, savetnik guvernera za ekonomska pitanja.

I iznos gotovinskih kredita u dinarima raste, neretko dovoljno da pokrije i kupovinu ili adaptaciju stambenog prostora. Takvih slučajeva ipak nema mnogo.

Profesor Beogradske bankarske akademije Ismail Musabegović kaže da su marže koje banke zaračunavaju i dalje visoke i da će morati da ih smanjuju pošto će se smanjivati kamatne stope.

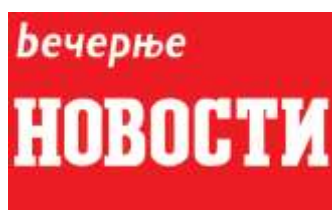
"Marža je padala, vi imate da na kamatu utiče euribor koji je negativan, a marža je bila pet odsto, sada je četiri odsto. Znači ona pada, ono što je jako bitno jeste da se prati tržišni trend", kaže Vladimir Krulj, predsednik IO Komercijalne banke.

"Banke osim referentne kamatne stope uvažavaju i rizik koji gotovinski krediti sobom izvesno nose i određene operativne troškove to je nešto što sprečava dalji pad kamatne stope a ono što će doprineti padu kamatnih stopa je konkurencija banaka", kaže Vlastimir Vuković, član Izvršnog odbora NLB banke.

Trendu većeg udela dinarskih kredita, kumovalo je i slabije zaduživanje privrede.

"Problem je što su krediti kod privrede manje više iscrpljeni i banke se susreću sa problemom davanja novih kredita novim klijentima kvalifikovanim da ih uzmu a kojih je sve manje", kaže profesor Musabegović.

Osim što uzimaju dinarske kredite, građani sve više i štede u dinarima. Trenutno je udeo dinarske štednje stanovništva oko 14 procenata, privrede više od polovine.

Umesto hiljadarke u novčaniku nosićemo zlato

Novac nikada nije manje vredeo u svetu, a samo iz evropskih banaka povučeno čak 1.000 milijardi evra, jer se štednja ne isplati

BEZ novca se ne može još od petog veka pre nove ere, ali je prolazeći mnogobrojne uspone i padove godinama, sada, izgleda, pao na najniže grane. U Svetskoj nedelji novca koja se

intenzivno obeležava, lepih vesti za investitore nema. Vrlo je teško naći "žicu" za dobru zaradu. Zbog toga bogataši, koji su "pakovali" svoje novčanice u banke, sada ih povlače i kupuju zlato, razne dragocenosti, nekretnine, umetnička dela. Tako je iz evropskih banaka povučeno više od 1.000 milijardi evra, jer bankari neće da daju ni cent kamate.

Uz to, Amerika jača dolar, što može dodatno da oslabi evro. Evropska valuta je i na udaru švajcarskog franka. Švajcarski bankarski mudraci spremni su da prekinu svaku vezu svog franka sa evrom - čak i po cenu da u trenu izgube 415 milijardi evra. Povod je odluka Evropske centralne banke da "upumpava" umesto 500 milijardi evra duplo više novca za samo 18 meseci.

Kod nas dinar "pliva" malo uzvodno, malo nizvodno, sa očima uprtim u evro. Ali sama njegova vrednost na tržištu polako pada, a kamate za zaduživanje su sve niže. Dok se novac u Evropi može pozajmiti od jedan do dva odsto interesa, kod nas je to trostruko više. S druge strane standard nam je i dalje na granici preživljavanja sa prosečom platom od oko 370 evra.

Ipak, običnim smrtnicima, to kolika je vrednost novca ništa ne znači, jer oni nemaju velike investicije. Ali, osim što je neophodan za život, novac utiče i na emotivno stanje čoveka.

Dobitnik Nobelove nagrade za ekonomiju Angus Diton izračunao je koliko novca čoveka čini srećnim. On smatra da novac čini čoveka srećnim samo do iznosa od 75.000 dolara bruto po domaćinstvu godišnje, ili mesečno 6.250 dolara, odnosno 5.500 evra mesečno po porodici.

- Suma od 75.000 dolara verovatno je granica iznad koje rast dohotka neće više popraviti kapacitet individue u pogledu emotivnog života, kao što je vreme provedeno sa onima koji su mu dragi, izbegavanje bola i bolesti i uživanje u slobodnom vremenu - smatra Diton.

KEŠ I MOBILNI

EVROPSKA unija sve više razmišlja o ukidanju gotovine, a Švedska će, po svemu sudeći, biće prva zemlja koja će to i učiniti. ECB povukla nogu, šta će uraditi druge banke?

Nove tehnologije sve manje zahtevaju korišćenje keša, a većina plaćanja može da se obavi i putem mobilnog telefona. Evropljanima neće biti potrebni novčanici, a pitanje je da li će se taj trend proširiti i na Balkan i Srbiju.

DINAR VREDEO

U 19. veku naša valuta je vredela koliko i francuski, belgijski i švajcarski franak, odnosno 100 dinara je bilo isto kao i 100 franaka, ili oko 24 grama zlata. Novčanica se štampala u Belgiji, a za nju je moglo da se kupi četiri para dobrih volova. Danas se za 100 dinara može kupiti 250 grama mesa ili 1,5 litara soka. Novčanica od 1.000 dinara iz 1935. godine je uvrštena u deset najboljih novčanica na svetu.

RTS/TANJUG

"Srbi strahuju da započnu biznis"

Istraživanje Svetske banke o preduzetništvu pokazalo je da građani smatraju da je rizično započeti biznis, kaže prvi čovek svetske banke u Srbiji Toni Verheijn.

Verheijen je poručio da bi vlada trebalo da nastavi da ljudima olakšava započinjenje posla i da pojednostavljuje administrativne procedure.

On je za RTS istakao da Svetska banka pruža direktnu podršku preduzetnicima i investira u privatni sektor.

Verheijen je istakao da građani Srbije strahuju od nestabilnosti na tržištu i poručio da je potrebno promovisati uzore kao što se to radi u SAD, gde su, kako je rekao, preduzetnici stalno prisutni u medijima i služe kao model.

On je naglasio i da bi reforme trebalo da se nastave snažnije nego u prethodnih par meseci i naveo da je važno i da se nakon izbora one ponovo pokrenu snažno i brzo.

CRNA STATISTIKA U Srbiji od raka dojke godišnje umre 1.600 žena

U Srbiji od raka dojke godišnje umre 1.600 žena, a ta brojka može biti manja ukoliko bi se redovno išlo na preventivne preglede, rečeno je danas u Beogradu na manifestaciji povodom Nacionalnog dana borbe protiv raka dojke.

Rak dojke predstavlja najčešći maligni tumor kod žena u Srbiji, a svake godine blizu 4.100 žena je pogođeno tom bolešću. Lekari ističu važnost prevencije jer je, kako navode, rak dojke izlečiv u 90 odsto slučajeva, ukoliko se otkrije na vreme.

Šefica kancelarije za skrining raka dojke Instituta za javno zdravlja "Dr Milan Jovanović Batut" Verica Jovanović rekla je novinarima da rizik od nastanka raka dojke postoji kod svih žena, a da je veći sa povećanjem godina života.

Ona je dodala da je ta bolest na prvom mestu kod žena i po oboljevanju i po umiranju.

Zbog toga je, kako je istakla, važna prevencija, odlazak kod ginekologa i obavljanje mamografskog pregleda, jer je to ključna mera za rano otkrivanje i zaustavljanje bolesti u početnoj fazi.

Prema njenim rečima, rak dojke se može pretvoriti u hroničnu bolest modernom tehnologijom i sa njom se može živeti.

Ona je navela da u Beogradu radi sedam domova zdravlja u okviru programa skrininga raka dojke, koji pozivaju žene da jednom u dve godine dođu na pregled.

"Ali važno je i bez poziva posetiti ginekologa i dobiti neophodne savete", rekla je Jovanović.

Ona je navela da je rizik od dobijanja raka dojke najveći od 50. do 69. godine i dodala da se procentualno po oboljevanju od te bolesti Srbija ne razlikuje puno u odnosu na druge zemlje u svetu.

Nacionalni dan borbe protiv raka dojke obeležava se četvrtu godinu zaredom.

Na Cvetnom trgu u Beogradu danas su tim povodom predstavnici zdravstvenih institucija i studenti medicine delili flajere o ranom otkrivanju te bolesti i davali savete ženama.

Mineko otvara novi rudnik u Srbiji, posao za 500

Britanska kompanija Mineko Limited, članica Mineko Grupe najavila je otvaranje novog rudnika olova i cinka u Srbiji, kod Bosilegrada.

Mineko je uprkos globalnoj krizi na berzi obojenih metala, ostvario kroz rudnike kojima upravlja, odlične poslovne rezultate u 2015. godini

Mineko sa partnerima na području opštine Bosilegrad sprovodi istraživanja olova i cinka od 2010. godine. Prvobitna istraživanja su pokazala da postoji dovoljna količina rude za otvaranje rudnika Bosil - Metal.

"Elaborat koji smo uradili, overen je na oko 1.700.000 tona dokazane rude, a kako smo nastavili sa istražnim radovima, pokazalo se da je ovo područje bogato olovo-cinkanom rudom uz prisustvo bakra. Planiramo da u toku ove godine uradimo dopunu postojećeg Elaborata, jer smo naknadno utvrdili da bilansne rezerve iznose oko 3 miliona tona rude" izjavio je Bojan Popović, direktor Mineko Limited, dodajući da će, kada se dopunjeni Elaborat overi, Bosil-Metal biti jedan od vodećih rudnika olova i cinka u Srbiji.

Otvaranje rudnika, ukoliko sve bude išlo po planu, planirano je za 2018. godinu.

Mineko je do sada u Bosil-Metal uložio oko 11 miliona dolara, a do završetka izgradnje svih objekata, postrojenja i infrastrukture neophodne su dodatne investicije od oko 12 do 15 miliona dolara, u zavisnosti od izbora i implementacije finalnih tehnoloških rešenja. Samo u tekućoj godini planirana je investicija od oko milion i po dolara.

Pored otvaranja rudnika kod Bosilegrada, ova britanska kompanija sa partnerima već upravlja operativnim rudnicima olova i cinka u Srbiji – Velikim Majdanom kod Ljubovije i ROC Rudnikom kod Gornjeg Milanovca, a u Republici Srpskoj, u Srebrenici, rudnikom Sase. Uporedo priprema za otvaranje rudnik ceruzita (oksidni vid olova) kod Olova i sprovodi istražne radove na nalazištu olova i cinka kod Foče u Bosni i Hercegovini.

Mineko u Srbiji zapošljava oko 800 ljudi, u regionu oko 1400 ljudi, dok će otvaranje novih rudnika u Olovu i u Bosilegradu u Srbiji obezbediti posao za još 400 do 500 ljudi.

EBRD će pomoći Srbiji u privatizaciji

Evropska banka za obnovu i razvoj (EBRD) i dalje je spremna da podrži privatizaciju i komercijalizaciju javnih preduzeća u Srbiji, izjavio je direktor EBRD u Srbiju Daniel Berg.

"Razgovarali smo sa Vladom Srbije o privatizaciji Telekoma i Aerodroma Nikola Tesla. Postoje i druge kompanije koje bi mogle biti privatizovane, ali Vlada treba da bude realna kada je reč o prodajnoj ceni i da takodje ima u vidu i koristi od dugoročnog rasta, koji može da dodje sa boljim upravljanjem tim preduzećima", rekao je Berg za Magazin Biznis.

On je ocenio da je Srbija je u poslednjih nekoliko godina stabilizovala svoju ekonomiju i da primena programa sa Medjunarodnim monetarnim fondom (MMF), podržana strukturnim reformama, daje rezultat.

"Strukturne reforme koje su u toku, koje uključuju i smanjenje finansijskog tereta preduzeća u državnom vlasništvu, doprinose i poboljšanju uslova poslovanja za uspeh privatnog sektora. Nedavno poboljšanje rejtinga na listi o uslovima poslovanja

ukazuje na to da se ide u dobrom pravcu. Sve su to pozitivni koraci u pravom smeru", rekao je Berg.

Kako je istakao, Srbija treba da nastavi da racionalizuje potrošnju javnog sektora, smanji visok nivo nenaplativih kredita i nastavi sa reformama koje mogu da podrže rast privatnog sektora.

EBRD je, podsetio je Berg, ukazala da fiskalna konsolidacija u Srbiji, podržana strukturnim merama, daje rezultate, ali da neki rizici u pogledu fiskalne održivosti još postoje.

"Potrebno je dodatno prilagodjavanje kako bi se zaustavio rast javnog duga. To će zahtevati dosledne i dugotrajne reforme javnog sektora, uključujući i državnu upravu, uz završetak restrukturisanja i privatizacije preduzeća u državnom vlasništvu koja predstavljaju teret za budžet. EBRD može da pomogne u procesu privatizacije i restrukturisanja", kazao je Berg.

On je rekao da EBRD ima 25 odsto vlasništva u Komercijalnoj banci i da zajedno sa drugim akcionarima radi na unapredjenju upravljanja tom bankom i planu privatizacije, planirane za 2017. godinu.

EBRD je, kako je dodao, značajan kreditor Elektroprivrede Srbije i zajedno sa Vladom Srbije i rukovodstvom te kompanije radi na sprovođenju plana njene reorganizacije, a banka je "otvorena da razmotri i mogućnost postprivatizacione modernizacije i investiranja u PKB i slične kompanije sa odgovarajućim strateškim investitorima".

Berg je kazao da rešavanje problema visokog nivoa nenaplativih kredita u Srbiji zahteva uklanjanje regulatornih prepreka i pronalaženje pravih investitora.

"Unapredjenje sudske prakse i povećanje efikasnosti sudskih procesa su veoma važni kako bi banke i potencijalni kupci loših kredita znali koje korake mogu da preduzimaju. Takodje, veća regulatorna rezervisanja u bankarskom sektoru mogu da ohrabre banke da očiste svoje bilanse, a važno je i naći investitore koji imaju iskustva u korporativnom restrukturisanju i mogu da oporave kompanije koje trenutno nisu u stanju da otplaćuju kredite. U tome EBRD može dosta da pomogne", rekao je Berg.

Novosti: Obustavljen konkurs za izdavanje u zakup BIP-a

Propao je i drugi pokušaj da se Beogradska industrija piva (BIP) izda u zakup jer je Agencija za licenciranje stečajnih upravnika (ALSU) povukla oglas za prikupljanje ponuda za poslovno tehničku saradnju koji je objavljen 9. marta, pišu današnje Novosti.

Konkurs je povučen nekoliko dana pre isteka roka - 22. marta, ali još nema zvaničnog objašnjenja Agencija a ni Ministarstva privrede o razlozima.

"Ne znamo koji su pravi razlozi za poništenje oglasa o zakupu, ali čuli smo da je bilo više ozbiljnih kandidata koji su se javili na konkurs, a za koje on nije bio predviđen", rekao je jedan od predstavnika malih akcionara Vojislav Ćorović.

Odlaskom pivare u stečaj akcionari su ostali bez prava i imovine, a sadašnji stečajni upravnik, ALSU, obnovio je raniju ideju o izdavanju u zakup BIP-a tako da je u javnom pozivu bio naveden i uslov da zakupac angažuje minimum 100 radnika.

Novinari iz regiona pozivaju na solidarnost sa Dojčinovićem

Oko 40 novinara sa prostora bivše Jugoslavije pozvalo je na građansku solidarnost sa novinarima koji su meta napada medija bliskih vlastima u Srbiji.

"Novinari regiona sa velikom zabrinutošću konstatuju da režimski mediji povećanim intenzitetom, neviđenim u novijoj istoriji, napadaju kritičare vlasti, a ovih su dana na meti naše kolege novinari, pre svega Stevan Dojčinović, ali i oni koji su stali u njegovu odbranu", naveli su okupljeni u inicijativi Novinarska mreža.

Novinari iz te neformalne regionalne inicijative optužili su provladine medije u Srbiji da drastično krše etički kodeks i svakodnevno pozivaju na linč "nepodobnih"

javnih ličnosti i ocenili da to ne samo da ugrožava bezbednost pojedinaca već promovise mržnju i nasilje kao jedini način komunikacije.

"Ovi mediji su samo slika i prilika, odnosno produžena ruka izvršne vlasti na čelu sa premijerom Vučićem, koja se nikada nije ni pokušala ograditi od sunovrata profesije i ljudskosti u medijima pod njihovom kontrolom. Naprotiv, te lažne novinare i urednike svakodnevno podržavaju, dajući im legitimitet i pružajući im novo oruđe i oružje", navodi se u saopštenju.

U saopštenju se dodaje da "sa žalošću" konstatuju da isto to čine i pojedine profesionalne organizacije i pozvali građane da se solidarišu sa novinarima koji su na meti vladinih medija.

"Ukazujemo da je i uloga tajnih službi, nikada reformisanih, više nego vidljiva na medijskoj sceni, a njihova ogromna moć, stranački instrumentalizovana, predstavlja opasnost prvog reda, pogotovo u zemlji kakva je Srbija, odnosno državi u kojoj su bezbednosne službe bile uključene u ubistva novinara i drugih 'neprijatelja', što je više puta i sudski dokazano", piše u saopštenju.

Dodaje se da bi građani, i kroz građanske organizacije i individualno, morali da pokažu visoku svest i solidarišu se sa onima koji su na meti režimskih medija.

TELEGRAF.RS

Roditeljima koji u hodniku zgrade ostave kolica za bebe i dečije bicikle sledi kazna od 50.000 dinara!

Predlog zakona o stanovanju i održavanju zgrada ušao je u skupšinsku proceduru početkom godine

Predlog zakona o stanovanju i održavanju zgrada, a za čiju izradu je zaduženo Ministarstvo za građevinu i infrastrukturu, predviđa kaznu i do 50.000 dinara za roditelje koji kolica i bicikle svoje dece ostavljaju po hodnicima zgrada, jer se smatra da na taj način ugrožavaju prostor i slobodno kretanje komšija, piše "Alo!".

Maja Bukvić, majka dvoje dece iz Požarevca, ispričala je za "Alo!" da u zgradi u kojoj živi ima 30 stanova i 7 beba, pa majke tokom dana ostavljaju kolica za decu u hodniku zgrade.

– Juče kad se se vraćala sa decom iz vrtića, na ulaznim vratima pojavila se nalepnica – zabranjeno za dečja kolica pored nalepnice – zabranjeno bacanje đubreta. Mi u zgradi nemamo podrum ni lift, pa je veliki problem majkama da po nekoliko puta dnevno dižu i spuštaju kolica – kaže naša sagovornica.

Da ovo nije usamljen slučaj, govori i to što su neki roditelji završili na saslušanju u Prekršajnom sudu, jer su ostavili dečja kolica i bicikl u hodniku zgrade, ispred svojih ulaznih vrata. Naime, dovoljno je da samo neko od komšija pozove komunalnu policiju, koja po prijavi izalazi na teren, fotografiše kolica, posle čega roditeljima u roku od nekoliko dana stiže poziv da se jave na saslušanje.

- Izgleda da su komunalnoj policiji jedini problem dečja kolica. Ne prođe nijedna nedelja, a da nekom roditelju ne pokucaju na vrata. Kad odem na saslušanje, objasne mi da se hodnik tretira kao zajednička prostorija i da tu stanari nemaju pravo da drže lične stvari – priča Marija Savić iz Beograda.

I Mira Maravić (65) iz Beograda kaže da ne razume te koji prijavljuju roditelje koji drže kolica u hodniku zgrade.

– Šta nekome smetaju kolica. Da je sreće, pa da su na svakom spratu po jedna. Ne može ni muškarac, a kamoli žena, da vuče dete i kolica od 15 kilograma gore-dole nekoliko puta dnevno – ogorčena je Maravićeva.

Predlog zakona o stanovanju i održavanju zgrada ušao je u skupšinsku proceduru početkom godine.

Prodaje se "Aha Mura Prvi maj" iz Pirota - Početna cena 315,5 miliona dinara

Stečajni upravnik kompanije "Aha Mura Prvi maj" d.o.o. u stečaju iz Pirota oglasio je prodaju stečajnog dužnika kao pravnog lica metodom javnog nadmetanja.

Najvažniju nepokretnu imovinu stečajnog dužnika čine stara i nova upravna zgrada, zgrade tekstilne industrije - hale, magacini, modelarnica i klima komore, kao i sala za konferencije, dečje igralište, restoran, biblioteka, kompresorska i trafo stanice. Od pokretne imovine, na prodaju je oprema za tekstilnu industriju i zalihe sirovina, gotovih proizvoda, nedovršene proizvodnje i potraživanja.

Početna cena je 315,5 miliona dinara, a javno nadmetanje biće održano 25. aprila 2016. godine u 14 časova u Privrednom sudu u Nišu.

Tržišna inspekcija sve češće na benzinskim pumpama

Od blizu 7.000 uzoraka koliko je Tržišna inspekcija prošle godine proverila u okviru programa markiranja, samo 0,6 odsto je imalo nezadovoljavajuće rezultate. Ovi rezultati pokazuju da je markiranje uspelo da uvede red na tržište naftnih derivata, jer se trgovci sada snabdevaju isključivo gorivom iz legalnih izvora.

Krajem prošle godine država je pokrenula i program monitoringa kvaliteta kojim se kontroliše da li su osobine goriva u skladu sa propisima. To predstavlja drugu veliku novinu u radu tržišne inspekcije u poslednje dve godine. Kada su sredinom 2014. godine počele kontrole u okviru programa markiranja, povećan je broj izlazaka inspektora na pumpe i do pet puta.

Prema rečima Slaviše Petkovića, načelnika Odeljenja za tehnički nadzor u Tržišnoj inspekciji, samo u poslednja tri meseca obavljena je analiza kvaliteta 1.066 uzoraka sa benzinskih pumpi širom Srbije, dok se ranije, pre primene ovih programa, u toku godine najviše uzimalo oko 100 uzoraka.

Najčešći nedostaci koji se trenutno uočavaju na pumpama jesu oni koji nastaju lošom manipulacijom i skladištenjem derivata nafte. Derivat reaguje na nepravilnosti u manipulaciji, zato je važno da vlasnici benzinskih pumpi vode računa da njihovi rezervoari budu ispravni, očišćeni od korozije, i da uozbilje svoj transport - bilo da ga vrše sami, ili to radi neko drugi u njihovo ime. Tržišna inspekcija, po trenutno važećem propisu, dužna je da piše prijavu protiv lica kod kog je zatečen derivat koji nije u skladu sa propisima, bez obzira na to koji je procenat odstupanja u pitanju i na koji način je do njega došlo. Propisane kazne u programima markiranja i monitoringa kvaliteta idu čak i do tri miliona dinara, što je ozbiljan razlog za vlasnike da se ovakvi propusti uklone.

Programom markiranja, koji je uklonio sve loše gorivo sa tržišta, postignut je nivo koji je identičan kao u Evropi, sa procentom nepravilnosti koji je sada utvrđen u programu monitoringa kvaliteta i iznosi oko šest

odsto. To je procenat sa kojim su počinjali svi evropski programi monitoringa, i sada argumentovano možemo reći da je gorivo u Srbiji kvaliteta propisanog i identičnog kao u Evropi, zaključuje Slaviša Petković.